

Chương 78: Lên Kế Hoạch

(Số từ: 3894)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:54 PM 12/07/2025

Harriet khóc mãi không ngừng, cuối cùng tôi đành vỗ nhẹ lưng cô nàng.

Rõ ràng là cô lại càng khóc to hơn, vừa khóc vừa bảo tôi đừng có đụng vào người cô.

Không biết làm cách nào để dỗ một đứa trẻ đang khóc, tôi liền lấy ít kẹo trong kho phòng ăn ra đưa cho cô ấy.

Cô nói không muốn ăn, nhưng khi tôi cố nhét vào miệng thì lại giả vờ không chịu ăn, nhưng thực ra lại ăn ngấu nghiến.

Thật là đáng yêu chết người, nhìn cô vừa khóc vừa chôi đây đẩy mà vẫn ăn, chỉ vì tôi trêu ghẹo cô một chút.

Mười điểm tuyệt đối không có nhưng...

Nhìn cô cắn và mút viên kẹo, trên đời này chẳng có gì dễ thương hơn.

“Chỉ vì tôi đùa chút thôi mà đã run rẩy khóc lóc như một đứa trẻ ba tuổi rồi. Cậu là trẻ con à? Cậu thực sự nghĩ tôi sẽ làm vậy sao?”

Trong khi cô ngừng khóc và từ từ mút kẹo với đôi mắt nhắm nghiền, tôi không chịu nổi nữa và đành im miệng. Rồi cô bất chợt mở mắt, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Cậu sẽ làm vậy! Cho dù cậu không làm thế với những đứa trẻ khác, nhưng cậu chắc chắn sẽ làm thế với tôi!”

Hả. Tôi cứ nghĩ cô thẳng thắn đến bất ngờ.

Ngay cả khi tôi không làm thế với những đứa trẻ khác, nếu cô nghỉ học một năm rồi quay lại, cô nghĩ tôi chắc chắn sẽ trêu chọc cô đến chết.

Dù sao thì cô vốn là một đứa trẻ thông minh hơn tôi nhiều. Cô đã dự đoán chính xác một kiểu hành vi mà ngay cả tôi cũng không biết mình có. Lúc đầu, cô xem việc tôi bảo cô đừng nghỉ học như một kiểu tỏ tình, rồi tôi trêu cô vì chuyện đó.

Đó là cách tôi đối xử với cô nàng.

Nếu tôi có con gái, tôi nghĩ mình sẽ trêu chọc con bé y hệt như cách tôi trêu cô ấy. Ái chà! Con bé càng khóc, tôi càng phấn khích, dẫn đến việc trêu chọc nhiều hơn.

Có 100% khả năng tôi sẽ đối xử với con bé như vậy.

Harriet dường như tin chắc rằng nếu cô nghỉ học, cô sẽ phải trải qua một cuộc sống Temple đầy địa ngục với tư cách là đàn em của Reinhardt.

“Không, ừm... Thực ra, sau khi nghe cậu nói, tôi không thể phủ nhận là tôi sẽ làm vậy. Vậy tại sao cậu lại nghỉ học một kỳ? Có vấn đề gì sao?”

“Rồi cậu sẽ làm gì với thông tin đó?”

Sau khi hỏi tôi sẽ làm gì với thông tin đó, Harriet quay đầu đi với vẻ “Hừ”.

Dù cô có phớt lờ tôi, khinh miệt tôi và trêu chọc tôi là kẻ ăn mày đến mức nào cũng vô ích.

Cô đã thua ngay khi cô đi theo tôi đến đây và nói chuyện với tôi.

“Nói cho cậu thì có ích gì? Cậu không nghĩ mình có thể giúp gì cho tôi đâu phải không?”

Thực ra, tôi cũng không có ý tưởng gì hay ho, nhưng có lẽ chúng tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó khi nói chuyện. Và nếu không nghĩ ra được gì, mà cậu vẫn muốn ở lại lớp này bằng mọi giá, tôi luôn có thể dùng chiêu “Viết Lại”. Tuy nhiên, tôi không chắc sẽ mất bao nhiêu Điểm Thành Tích để khiến Đại Công tước Saint-Owan nói rằng Harriet không cần phải nghỉ học.

Harriet dường như nhìn chăm chăm vào tôi, nheo mắt lại. Cô chắc chắn không có vẻ tin tưởng tôi. Điều này có lẽ giống như việc bám víu vào cọng rơm cuối cùng đối với cô nàng.

“Sẽ không tốt hơn cho cậu sao nếu tôi nghỉ học? Cậu sẽ được bắt nạt tôi bao nhiêu tùy thích.”

Harriet dường như đang nghĩ về điều này hoàn toàn khác. Cô nghĩ tôi sẽ vui, vì tôi có thể bắt nạt cô thỏa thích, nên cô đang thắc mắc tại sao tôi lại không muốn cô nghỉ học.

“À, đó chỉ là đùa thôi. Tôi không muốn cậu nghỉ học.”

Có một số lý do rất phức tạp đằng sau chuyện này, nhưng tôi sẽ khó mà giải thích cho cậu ấy.

“Tại sao... cậu lại không muốn tôi nghỉ?”

Mẹ kiếp.

Tại sao tôi cứ phải tiếp tục chiều theo cô nàng này chứ?

...Cô trông có vẻ hào hứng.

Chết tiệt.

“Ồ bên cậu vui mà.”

Aaa.

Thật ra, đúng là có hơi vui thật. Harriet nhăn mày, trông như thể cô nghĩ mình thật ngốc khi lại mong đợi bất cứ điều gì từ tôi.

“Này! Cậu chỉ muốn tôi không nghỉ học để tiếp tục trêu chọc tôi thôi!”

“Cho dù là như vậy, thì điều quan trọng là kết quả! Cậu không muốn nghỉ học! Tôi cũng không muốn cậu nghỉ học! Bất kể lý

do của tôi là gì, mục đích của tôi mình đều giống nhau phải không?”

Harriet dường như đang chửi rửa tôi bằng ánh mắt. Không, ý là, nếu mục tiêu của cả hai giống nhau, thì lý do của tôi có quan trọng gì chứ?

Chỉ nhìn cô thôi, thái độ của cô khá mơ hồ về việc liệu cô có thích tôi hay không. Bây giờ cô có một biểu cảm thực sự ghê tởm trên mặt. Chà, mọi người có thể thích một vài phần và ghét những phần khác tạo nên một con người.

Nói cách khác, con người giống như món cheonggukjang.

Lúc đầu có thể nó sẽ có mùi “Ew!”, nhưng đến một lúc nào đó, người ta có thể bắt đầu nghĩ khác:

A.

Thứ này.

Có lẽ mình không ghét nó đến thế.

Lâu rồi không ăn lại, tự nhiên lại muốn nếm thử...

Nó có giống như thế này không?

Dù sao thì Harriet lúc này thực sự rất khó chịu, nhưng cuối cùng cô cũng mở miệng sau khi có lẽ nghĩ rằng mọi chuyện cũng chẳng thể tệ hơn được nữa.

“Cha... bảo tôi nghỉ học. Lặp đi lặp lại nhiều lần rồi.”

Đúng như dự đoán.

Harriet bắt đầu giải thích tình hình của mình.

Khi tin tức về vụ tấn công khủng bố ở Đế đô lần đầu tiên lan truyền, Đại Công tước không ở bên ngoài Đại Công quốc Saint-Owan. Ông ấy thực ra đang ở Đế đô. Khi các lễ kỷ niệm chiến thắng của Đế quốc đang diễn ra, hầu hết tất cả các quý tộc quyền lực lẽ ra phải có mặt ở Đế đô vào thời điểm đó.

Harriet không trở về Đại Công quốc để gặp ông ấy, cô vẫn ở Đế đô. Trong trường hợp đó, cô có thể đã trở về Temple ngay lập tức, nhưng cô đã không làm vậy.

“Tôi được bảo rằng ngay cả Temple cũng quá nguy hiểm, vì một chuyện như vậy đã xảy ra ngay giữa Đế đô. Đó là lý do tại sao tôi luôn ở bên cha...”

Sau vụ tấn công khủng bố, lễ hội cũng như tất cả các sự kiện chính thức liên quan đều bị hủy bỏ. Đại Công tước Saint-Owan có lẽ đã giữ Harriet ở đâu đó gần Đế điện hoặc bên ngoài Đế đô để bảo vệ cô ấy. Ông ấy có lẽ nghĩ rằng việc tự tay bảo vệ con

gái mình là điều đương nhiên, vào thời điểm an ninh của Đế đô đã bị xâm phạm.

Đại Công quốc Saint-Owan vô cùng phát triển trong lĩnh vực ma thuật, và gia tộc Đại Công tước ban đầu là một gia đình pháp sư. Do đó, việc Harriet de Saint-Owan sinh ra với tài năng xuất chúng nhất trong tất cả các dòng dõi pháp sư đã được định sẵn ít nhiều.

Cô được trời phú cho tài năng phi thường để sử dụng tất cả các loại ma pháp, bao gồm ma pháp triệu hồi, ma pháp công kích, ma pháp hỗ trợ, ma pháp tạo tác, ma pháp tâm trí, giả kim thuật và thậm chí cả hắc thuật. Harriet sở hữu một tài năng hoàn toàn đột phá để thông thạo và tiếp thu bất kỳ ma pháp nào tồn tại.

Nói cách khác, vì Gia tộc Saint-Owan là một gia đình có nguồn gốc từ ma pháp, nên Đại Công tước đã là một đại pháp sư cấp cao. Dù sao thì ông ấy cũng đã tham gia Nhân Ma Đại Chiến.

Đại Công tước Saint-Owan hiện là một trong những pháp sư mạnh nhất mà Đế quốc có.

Ông ấy hoàn toàn có khả năng tự mình chăm sóc con gái, vì vậy ông ấy không thể cho phép cô tiếp tục theo học Temple bây giờ khi an ninh của Đế đô đã bị xâm phạm. Ông ấy thà để cô học ở một trường ma pháp trong lãnh thổ của họ hoặc tự mình dạy cô, ngay cả khi chất lượng giáo dục sẽ không tốt bằng Temple.

Thẳng thắn mà nói, nếu không phải vậy, cô đã không cần phải theo học Temple ngay từ đầu.

“Nghe vậy thì ông ấy cứ giữ cậu bên cạnh rồi còn gì?... Làm sao cậu lại trở về Temple được?”

Có vẻ như Harriet chỉ có thể tạm thời trở về sau khi cô mè nheo, khóc lóc và làm ầm ĩ trước mặt cha mình, người đã cố gắng ngăn cô quay lại Temple.

Tuy nhiên, ông ấy có lẽ đã nghe nói rằng cô có thể nghỉ học một kỳ, để có thể tiếp tục theo học Temple, nhưng chỉ sau một năm. Đó có lẽ là sự thỏa hiệp mà Đại Công tước Saint-Owan đã đồng ý.

Một năm sẽ đủ để họ bắt được thủ phạm và ổn định Đế đô.

Lời nói của Đại Công tước thực ra khá hợp lý. Ngược lại, Harriet, người khẳng khẳng không nghỉ học, mới là người vô lý ở đây.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là tôi khá chắc chắn rằng sẽ không có thêm các cuộc tấn công khủng bố nào của ác quỷ xảy ra từ thời điểm này trở đi. Tất nhiên, tôi không thể thực sự dự đoán tương lai một cách rõ ràng, nhưng khả năng Harriet bị cuốn vào các hành vi bạo lực của ác quỷ gần như không tồn tại.

Mặc dù, cô đã bị cuốn vào các hành vi bất nạt do một ác quỷ nào đó gây ra.

Dù sao, tôi là người duy nhất biết rằng những lo lắng của Đại Công tước hoàn toàn không có cơ sở vào thời điểm này.

“Thử khóc lóc mè nheo rằng cậu không muốn nghỉ học xem.”

“Tôi đã là...!”

Tất nhiên, điều cô định nói là cô đã làm vậy rồi, nhưng cô bất chợt giật mình và nhanh chóng bịt miệng lại. Cô nghĩ rằng tôi có thể sẽ trêu chọc cô một lần nữa nếu cô nói với tôi rằng cô đã khóc khi mè nheo với cha mẹ.

“Không, trẻ con mè nheo khóc lóc thì có sao đâu. Có gì mà phải xấu hổ?” Tôi làm vậy thì sẽ xấu hổ, nhưng cô làm vậy thì không sao. Nghe lời tôi nói, biểu cảm của Harriet trở nên u sầu. Mặt cô lại đỏ bừng và cô hơi cúi đầu xuống.

“Không có tác dụng...”

Cuối cùng, cô thú nhận rằng mình đã khóc lóc và mè nheo tuyệt vọng. Từ góc độ của Đại Công tước, ông ấy sẽ không để con gái mình đi chỉ vì cô la hét. Mạng sống của cô đang bị đe dọa, dù sao đi nữa.

“Ừm... Chúng ta nên làm gì đây?”

Tôi không thể nghĩ ra bất kỳ lý do hợp lý nào để Đại Công tước cho phép con gái mình tiếp tục theo học Temple trong năm nay. Trước những suy nghĩ mơ hồ của tôi, Harriet mở đôi mắt đang nhắm nghiền ra và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Gì? Vậy cuối cùng cậu cũng không nghĩ ra được gì à.”

“Không, tôi chỉ nói rằng tội mình nên cùng nhau suy nghĩ về điều này. Tôi có nói rằng mình biết cách giải quyết nó đâu?”

“Hử!”

“Phân cũng cần lực rặn để ra phải không? Vậy thì, hãy cùng nhau tạo ra lực rặn đó.”

“Eeeeew! Má dơ quá! Nghe muốn ói vãi!”

“Gì? Cậu không đi vệ sinh à?”

“Eww! Gừ! Aaa!”

Như thể giả vờ không nghe thấy tôi, Harriet bịt tai lại và hét lên. Có vẻ như càng nói chuyện với tôi, cô càng cảm thấy tệ hơn thay vì tìm ra câu trả lời.

Sẽ không có ý nghĩa gì khi nói với ông ấy rằng cô sẽ bị tụt lại phía sau nếu bây giờ cô nghỉ học. Đứa trẻ này đặc biệt theo nhiều cách, nên Đại Công tước có thể sẽ thuê nhiều pháp sư từ lãnh thổ của mình để đích thân huấn luyện cô nàng.

Một lý do trẻ con như là cô không muốn xa bạn bè thì sao?

Đại Công tước Saint-Owan có thể sẽ nói với cô rằng dù sao thì cô cũng sẽ gặp lại họ trong một năm nữa.

Có rất ít lý do để cho phép Harriet tiếp tục theo học Temple.

Lý do chính đáng.

Tôi tự hỏi liệu một đứa trẻ có thực sự cần phải nghỉ học lâu như vậy không, nhưng chúng tôi không có bất kỳ lý do chính đáng nào. Tôi hoàn toàn chắc chắn rằng nó sẽ an toàn, nhưng tôi nghi ngờ Đại Công tước sẽ tin điều đó...

Không, ý là, ngay cả Hoàng tử và Công chúa cũng bình tĩnh theo học Temple, vậy tại sao Đại Công tước lại hành động như vậy mặc dù ông ấy chỉ là một kẻ nhỏ bé so với họ?

Tôi bất chợt nổi giận.

À. Nghĩ lại thì đúng là vậy.

Sao không dùng lý lẽ đó nhỉ?

“Hoàng tử và Công chúa vẫn bình tĩnh theo học Temple. Đúng không?”

Cả hai người họ đều không có ý định nghỉ học. Đế cung và Temple đều nằm trong Đế đô ngay từ đầu, nên việc nghỉ học gần như vô nghĩa.

“.....Hả.”

“Nhưng nếu cậu đột nhiên nghỉ học trong tình huống này, hai người họ có nghĩ hơi xấu về Gia tộc Saint-Owan không?”

“H, hả? Cái, cái đó... Cậu đang nói gì vậy?”

Harriet tái mặt khi tôi đột nhiên nhắc đến Hoàng tử và Công chúa.

“Ồm, điều đó sẽ có tác dụng. Cả hai người cao quý này vẫn đến Temple ngay cả sau khi sự việc này xảy ra ở Đế đô, còn cậu, người chỉ đến từ một Đại Công quốc, lại nghỉ học vì Đế đô quá nguy hiểm. Nếu chúng ta chỉ nói rộng ra một chút, chẳng phải chúng ta có thể biến nó thành việc Đại Công tước phớt lờ an ninh mà Temple mang lại và do đó hoàn toàn phớt lờ an ninh của Hoàng tử và Công chúa sao?”

“Hả...?”

Tất nhiên, mọi thứ đều phụ thuộc vào cách người ta nói. Trên thực tế, nếu phải quyết định xem hai người đó có quan tâm đến vấn đề này hay không, thì có thể nói rằng họ có lẽ không quan tâm. Tuy nhiên, có khả năng nó có thể trở thành một vấn đề miễn là chúng tôi đưa ra như thế này.

Và đây là những thời điểm khá nhạy cảm.

Lớp Royal cũng đang căng thẳng vì Hoàng tử và Công chúa. Vì vậy, bầu không khí bên trong Đế cung sẽ còn căng thẳng hơn.

Để nói những điều như “Ta đang bắt con bé nghỉ học vì ở đây quá nguy hiểm!” sẽ là một điều khá lớn trong những thời điểm nhạy cảm này.

Ngoài ra, cô là bạn cùng lớp với Hoàng tử, chứ không phải bất kỳ học viên Temple bình thường nào.

Tùy thuộc vào cách người ta diễn giải tình huống này, có thể suy ra rằng điều này khá xúc phạm đối với Hoàng tử. Trong khi

Hoàng tử vẫn đang đau khổ vì vụ tấn công khủng bố này, tiêu công chúa của Đại Công quốc Saint-Owan lại quyết định nghỉ học, vì cô nghĩ Temple quá nguy hiểm.

Điều này có thể được đọc như hành động ném đá vào một tảng băng rất mỏng.

“Bertus và cậu thậm chí còn học cùng lớp. Và dù có thể không cố ý, nhưng cậu có thể làm tổn thương Hoàng tử bằng những hành động này. Ngoài ra, mặc dù Đế đô có thể đã trải qua loại sự cố này, nhưng Hoàng gia vẫn nắm giữ quyền lực tối cao kể từ khi thành lập cho đến bây giờ. Nếu cậu mất thiện cảm của một trong hai người họ, cậu có thể gặp rất nhiều vấn đề sau này. Điều rất quan trọng cần lưu ý là đây thậm chí không phải là vấn đề chọn phe, vì cậu có thể sẽ xúc phạm cả hai bằng hành động của mình.”

Đó không phải là vấn đề từ bỏ một bên và chuyển sang bên khác. Người ta có thể mất cả thiện cảm của cả hai.

Mặt Harriet đã hoàn toàn tái nhợt khi nghe lời tôi nói. Cho dù ý thức tự tôn và quý tộc của cô có mạnh mẽ đến đâu, cô cũng có xu hướng co rúm lại trước những người có địa vị cao hơn mình.

“V, vậy... Vậy, tôi phải làm gì? Chuyện này thật sự rất tệ phải không?”

.....Không, sao cô lại thế này?

“...Này, đồ ngốc. Tôi đang bảo cậu dùng những lời này để thuyết phục cha mình. Sao cậu lại là người bị thuyết phục ở đây vậy?”

“À... Hả?”

Harriet quá ngạc nhiên đến nỗi cô không thể trả lời tôi một cách đàng hoàng.

Nếu chúng tôi thực sự nói quá lên như thế này, thì nó chắc chắn sẽ có vẻ như một vấn đề khá nghiêm trọng, nhưng trên thực tế rất có thể không phải vậy. Đó là lý do tại sao tôi cố gắng nói với cô rằng hãy sử dụng lý do này, rằng họ có thể xúc phạm những người nhất định trong những thời điểm nhạy cảm này bằng cách bắt cô nghỉ học, điều này sẽ gây ra rất nhiều vấn đề.

Tuy nhiên, cô bé này lại nghĩ đây là một tình huống thực sự đang xảy ra ngay bây giờ, nên cô run rẩy bần bật.

“Cậu thực sự nghĩ họ sẽ tức giận đến thế nếu cậu chỉ nghỉ học thôi sao?”

Đúng là gia đình của Đại Công tước Saint-Owan rất quyền lực. Họ là một gia tộc sẽ không nao núng vì một điều như vậy, ngay cả khi họ có thể xúc phạm ai đó một chút.

Nói cách khác, những người duy nhất có địa vị tương đương, ngoại trừ Hoàng tử và Công chúa, là A-3 Liana de Grantz, con gái của Công tước Grantz, và A-6 Heinrich, người thuộc dòng dõi Vương tộc Kernstadt.

“Đó chỉ là điều tôi bịa ra thôi. Trên thực tế, rất có thể họ sẽ không quan tâm, nhưng điều quan trọng là cha cậu phải coi trọng điều này. Vì vậy, chúng ta cứ nói như thế này. Nếu Temple thực sự nguy hiểm đến vậy, tại sao họ vẫn ở đó? Vậy điều này thực ra có nghĩa là nó an toàn. Cũng nói với cha cậu rằng cậu sẽ không chịu thua.”

“Ồ, ồ...”

Harriet gật đầu, tỏ vẻ hiểu ra. Tôi không chắc điều này có thành công hay không, nhưng ít nhất cũng đáng để thử.

“Bây giờ, có hai lý do. Thứ nhất là tình hình hiện tại khá nhạy cảm, nên việc nghỉ học có thể tạo ấn tượng rất xấu với Hoàng tử và Công chúa. Thứ hai là họ cả hai tiếp tục theo học Temple vì họ tin tưởng rằng ở đó an toàn, và ngay cả nếu trước đây không an toàn, thì bây giờ an ninh của Temple thậm chí còn cao hơn trước, nên nó cũng sẽ an toàn hơn trước. Cứ nói như vậy.”

“À, vâng... vâng.”

Harriet gật đầu trước những lời nói như bão táp của tôi. Chà, tôi thực sự không thể đảm bảo thành công của nó, nhưng nó vẫn tốt hơn là không có gì. Ý là, Harriet đã tìm đến tôi, nên nếu cô có ý tưởng hay hơn sau này thì cứ dùng thôi.

Sẽ còn tốt hơn nếu Bertus là người nói với cô đừng nghỉ học.

Nếu Bertus yêu cầu cô không nghỉ học, hiệu quả của lý lẽ của tôi sẽ được tối đa hóa. Sẽ còn tốt hơn nếu cậu ấy nói một cách vòng

vo một chút nữa phải không? Sẽ đủ nếu cậu ấy chỉ bày tỏ mong muốn đó một cách gián tiếp.

Bằng cách đó, người nghe có thể diễn giải thông điệp theo cách họ muốn. Ngay cả nếu Bertus chỉ nói với cô điều đó vì cậu ấy không muốn bạn cùng lớp của mình phải học lại một năm.

Tôi có nên nhờ Bertus nói gì đó với Harriet liên quan đến chuyện nghỉ học không?

Điều này sẽ làm cho mọi thứ rõ ràng, nhưng tôi cực kỳ miễn cưỡng khi phải nợ cậu ấy điều gì đó. Tôi nghĩ tôi nên gạt bỏ suy nghĩ đó lại đã.

Dù sao, sau khi nghe hết những gì tôi nói, Harriet đang nhìn tôi một cách trống rỗng.

“Gì... Cậu sao vậy?”

Nếu ai đó lắng nghe kỹ điều này, họ sẽ nhận ra rằng đó là một lời nói dối, có lẽ đó là lý do tại sao cô lại nhìn tôi như vậy. Tuy nhiên, cũng có thể cô ngạc nhiên khi tôi thực sự nghĩ ra được điều như vậy.

“Cuối cùng, thứ gì đó sẽ tuôn ra sau khi đã rặn đủ mạnh.”

“Gì?”

Biểu cảm của Harriet càng trở nên kỳ lạ hơn, như thể cô không biết tôi đang nói về cái gì. Sau đó, Harriet và tôi tiếp tục nói chuyện về các chi tiết cụ thể.

“Ồm, cậu cứ nói những gì mình nghĩ... Chà, chúng ta cũng có thể viết kịch bản nếu cậu muốn á?”

“Tôi sẽ lo lắng và quên hết lời thoại!”

“Mẹ kiếp. Cậu thực sự là một học viên ma pháp sao?”

“Tôi không phải là đồ ngốc!”

“Không, tôi thậm chí còn không gọi cậu là đồ ngốc lúc này nhé? Nhưng cậu có thực sự là đồ ngốc không?”

“Cậu không nói lúc này, nhưng cậu đã nói trước đó rồi! Đồ ngốc!”

Cứ thế, chúng tôi cứ cãi vã và nói chuyện trong phòng ăn. Trước khi tôi nhận ra, đêm đã buông xuống.

“.....”

“Ồ. Cậu ở đây rồi.”

“Hả?”

Và đó là lúc Ellen Artorius xuất hiện, như mọi khi.